Ти нарешті збагнув:

ти — один.

І природу прийняв як провину.
Ніби жінки нома, чий ти син?
І вона вже не видихне: сину.
Не тебе сповивала вона,
не тебе колисала, співала
не тобі.

В нас бував сумна

нова радість, яка не бувала.
В нас буває така самота,
що найлегше її колисати,
притуливши до неї уста…
Ти забув:

відколисув мати.

Ти благав:

хоч на день, на один

дай пірнути у душу невинну,
бо нарешті збагнув,

чий ти син,

бо нарешті покликано: сину.
Але сниться тобі: серед нив —
сива ягідка.

Стоїть, наслухає:

б'в копитами здиблених днів
той, хто справді тебе породив,

той, хто замисел Господа зяав.